

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR Wojciech Kuciejewski,

Protokolant: prac. sąd. Magdalena Kłós,

w obecności prokuratora Prok. Rej. Krzysztofa Górskiego,

oraz inspektora kontroli skarbowej Marcina Rurysa,

po rozpoznaniu w dniach: 31.10., 28.11.2013 r., 13.01., 10.02., 20.03., 28.04., 12.06.2014 r. sprawy:

J. W. (1), ur. (...) w O., syna J. i S. z d. N.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 25 kwietnia do 20 lutego 2006 r. w O. w krótkich odstępach czasu i wykonaniu tego samego zamiaru w złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. deklaracjach VAT – 7 dla podatku od towarów i usług za miesiące od marca do grudnia 2005 r. z naruszeniem art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), obniżył podatek należny z działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...) w O. o 68 805 zł podatku naliczonego na podstawie faktur VAT o numerach: (...) dokumentujących zakup usług budowlanych od przedsiębiorstwa (...) w O., co do których wiedział, że nie miały miejsca, przez co uszczuplił podatek od towarów i usług o łączną kwotę 68 805 zł,

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks;

II. w dniu 28 kwietnia 2006 r. w O. w złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w O. zeznaniu PIT - 36L o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2005, z naruszeniem art. 22 ust 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t. j. Dz. U. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.), zaniżył dochód z działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...) w O. zaliczając od kosztów uzyskania przychodów kwotę 312 750 zł na podstawie faktur VAT o numerach: (...), dokumentujących wydatki za zakup usług budowlanych od przedsiębiorstwa (...) w O., co do których wiedział, że nie miały miejsca, przez co uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych o 59 422 zł,

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks;

I. oskarżonego **J. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że czyn ten popełniony został w okresie od 25 kwietnia 2005 r. do 20 lutego 2006 r., a nadto z tym ustaleniem, że wskazana w opisie tego czynu faktura VAT o nr (...), została wystawiona w dniu 10.06.2005 r. i za to z mocy art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, skazuje go, opierając wymiar kary o art. 56 § 2 kks, na karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego **J. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że wskazana w opisie tego czynu faktura VAT o nr (...) została wystawiona w dniu 10.06.2005 r. i za to z mocy art. 56 § 2 kks skazuje go na karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks i art. 39 § 1 kks w miejsce jednostkowych kar grzywnien orzeka wobec oskarżonego **J. W. (1)** karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 1500,- (tysiąca pięciuset) złotych z tytułu opłaty.

Sygn. akt VII K 281/13

UZASADNIENIE

W oparciu na zgromadzonym w toku postępowania i ujawnionym na rozprawie materiale dowodowym Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony J. W. (1) od 3 września 2001 roku prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) - Budowlany z siedzibą w O. przy ul. (...). W jej ramach wykonywał usługi remontowo-budowlane oraz instalacyjne. Z tytułu podatku z prowadzonej działalności gospodarczej oskarżony rozliczał się w Urzędzie Skarbowym w O., będąc zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług.

(dowód: zaświadczenie o wpisie do działalności gospodarczej - k. 48, zgłoszenia aktualizacyjne osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą - k. 122-120 oraz 115-114 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON - k. 119 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; potwierdzenie zgłoszenia rejestracyjnego podatnika podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego - k. 118 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego - k. 117 akt UKS2891/W1P1/42/443/10 ; decyzja w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej - k. 113 akt UKS2891/W1P1/42/443/10)

W 2005 roku J. W. (1) ujął w swojej dokumentacji podatkowej faktury VAT o numerach (...), potwierdzające zakup usług budowlanych od przedsiębiorstwa (...) w O..

Wskazane faktury dokumentowały wykonanie prac budowlanych w (...) sp. z o. o. w (...), Zespole Szkół Ogólnokształcących nr (...) w O., Zespole Szkół Ogólnokształcących nr (...) w O., Szkole Podstawowej Nr (...) w O., Punkcie Pomocy Społecznej (...) w O., (...)w O., Budynku Gimnazjum nr (...) w O., lokalach mieszkalnych Gminy O. oraz (...) w O..

(dowód: faktury VAT: (...))

Wymienione wyżej faktury VAT zostały podrobione przez podrobienie na nich podpisu T. J. (1) przez nieustaloną osobę.

(opinia kryminalistyczna z zakresu badania pisma ręcznego - k. 95 -106 akt 2 Ds 1222/09; postanowienie o umorzeniu dochodzenia - k. 109 akt 2 Ds 1222/09; zeznania T. J. (1) – k. 67-68; k. 173-174v)

We wskazanym czasie T. J. (1) był pracownikiem oskarżonego. W listopadzie 2004 roku, J. W. zaproponował T. J. (1), aby ten pilnował jego pracowników na budowach. Wcześniej T. J. (1) od 1995 roku prowadził działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...), a następnie (...) przenosząc jej siedzibę do budynku (...) mieszczącego się przy ul. (...), pokój (...) w O.. W jej ramach zamierzał handlować stolarką okienną, jednak jedyne prace jakie wykonał w tym czasie pod swoją firmą dotyczyły reklamacji dla Zakładów (...) oraz naprawy i wymiany wybitych szyb dla (...). Z końcem 2004 roku T. J. (1) zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej.

(zeznania T. J. (1) - k. 67; k. 173-174v)

T. J. (1) rozpoczął pracę dla J. W. (1) z początkiem 2005 roku. Początkowo był pracownikiem fizycznym, z czasem został koordynatorem robót budowlanych. Do jego zadań w tym okresie należało zaopatrzenie w towar oraz nadzór i rekrutacja pracowników oraz płacenie im wynagrodzeń.

(dowód: zeznania T. J. (1) - k. 67; k. 173-174v; k. 53-51 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; zeznania M. S. - k. 209v; k. 42-41 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; zeznania T. G. - k. 175; k. 46-45 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; zeznania W. G. - k. 192; k. 48-47 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; zeznania S. R. - k. 192v; k. 55 akt UKS2891/W1P1/42/443/10)

W styczniu 2005 roku J. W. (1) przejął biuro należące uprzednio do firmy (...) i przeniósł tam siedzibę swojego przedsiębiorstwa. W pokoju nr (...) przy ul. (...) w O. T. J. (1) pozostawił pełne umeblowanie wraz z dokumentacją dotyczącą swojej firmy, którą zabrał dopiero po upływie około roku.

U J. W. (1) T. J. (1) pracował do 2008 roku. Przez cały ten czas J. W. mimo nalegań z strony T. J., nie podpisał z nim umowy o pracę ani jakiegokolwiek umowy cywilnoprawnej, regulującej wykonywanie przez niego prac na rzecz J. W. (1).

(zeznania T. J. (1) - k. 67-68; k. 173-174v; k. 53-51 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; k. 66-65 akt UKS2891/W1P1/42/443/10; k. 175-171 akt UKS2891/W1P1/42/443/10)

W dniach 25 kwietnia 2005 roku, 25 maja 2005 r., 27 czerwca 2005 r., 25 lipca 2005 r., 25 sierpnia 2005 r., 26 września 2005 r., 25 października 2005 r., 25 listopada 2005 r., 27 grudnia 2005 r oraz 20 lutego 2006 r. J. W. (1) złożył do Urzędu Skarbowego w O. deklaracje dla podatku od towarów i usług za okres od marca do grudnia 2005 roku oraz w dniu 28 kwietnia 2006 r. zeznanie dla podatku dochodowego od osób fizycznych za 2005 r., w których na podstawie wymienionych wyżej faktur dokonał obniżenia podatku należnego o 68 805 zł podatku naliczonego oraz zaliczył kwotę 312 750 zł do kosztów uzyskania przychodu obniżając podatek dochodowy o 59 422 zł.

(dowód: deklaracje dla podatku od towarów i usług - k. 35-26 akt UKS2891/W1P1/42/443/10, zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym - k. 106-105 akt UKS2891/W1P1/42/443/10)

W dniu 12 stycznia 2011 roku przesłuchano w charakterze podejrzanego J. W. (1), w związku z postawieniem mu zarzutu popełnienia przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 w zw. z art. 6 § 2 kks oraz art. 56 § 2 kks sformułowanego postanowieniem z dnia 21 grudnia 2010 roku, którym zmieniono postanowienie o przedstawieniu zarzutów sporządzone w dniu 3 grudnia 2010 roku.

(dowód: protokół przesłuchania oskarżonego - k. 62; postanowienie o przedstawieniu zarzutów - k. 6; postanowienie o zmianie postanowienie o przedstawieniu zarzutów - k. 30)

J. W. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony obecnie jest bezrobotny, wcześniej prowadził własną działalność gospodarczą. Jest właścicielem majątku o wartości około 1,5 miliona złotych, aktualnie zajętego na poczet egzekucji komorniczych. Żonaty, posiada jedno dziecko na utrzymaniu. Był kilkakrotnie karany - za przestępstwa karnoskarbowe oraz przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 162, dane o karalności – k. 94)

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu formalnego przedawnienia karalności zarzuconych oskarżonemu przestępstw, podniesionego przez jego obrońcę na rozprawie w dniu 30 września 2013 roku.

Na wstępie trzeba widzieć, że ustawodawca dla instytucji przedawnienia karalności przestępstw karnoskarbowych przewidział dwie drogi: upływ określonego terminu od popełnienia czynu oraz przedawnienie należności publicznoprawnej, gdy przestępstwo polega na uszczupieniu bądź narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej.

Zgodnie z treścią art. 44 § 5 kks przedłużenie terminu biegu przedawnienia następuje w sytuacji, gdy w okresie, w którym przedawnienie jeszcze nie nastąpiło, wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy. W niniejszej sprawie postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało ogłoszone oskarżonemu w dniu 12 stycznia 2011 roku. Przepięstwa zarzucone pokrzywdzonemu zostały popełnione w okresie od 25 kwietnia 2005 roku do 20 lutego 2006 roku oraz w dniu 28 kwietnia 2006 roku. Co do pierwszego z zarzuconych czynów, nie budzi żadnych wątpliwości w orzecznictwie oraz w doktrynie, że do przedawnienia czynu ciągłego bierze się pod uwagę termin ostatniego zachowania sprawy, wchodzącego w skład tego przestępstwa. Wynika to ze stworzenia przez ustawodawcę co do instytucji czynu ciągłego konstrukcji jednoczynowej, tworzącej fikcję prawną, że kilka zachowań (tzw. czynów naturalnych) w określonej konfiguracji stanowi jeden czyn zabroniony w znaczeniu prawnym - w konsekwencji nie jest możliwe dzielenie jednego przestępstwa na kilka osobnych zachowań i przyjmowanie odrębnych terminów przedawnienia każdego z tych zachowań. W efekcie należało uznać, że w dniu 12 stycznia 2011 roku nie upłynął 5 letni termin przedawnienia przestępstwa z art 56 § 2 kks, zaś w wyniku ogłoszenia J. W. (1) zarzutów termin przedawnienia karalności wydłużył się o 5 lat.

W dniu ogłoszenia J. W. (1) zarzutów nie nastąpiło również przedawnienie należności publicznoprawnej. Zgodnie bowiem z art. 70 § 1 ordynacji podatkowej, zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Termin płatności podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2005, zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 roku, zaś na gruncie ustawy o podatku od towarów i usług art. obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wykonania usługi (art. 19 ust. 1 ustawy o VAT), natomiast zgodnie z art. 86 ust. 10 wskazanej ustawy prawo do odliczenia podatku VAT uaktualnia się u przedsiębiorcy w rozliczeniu za okres, w którym w odniesieniu do nabytych lub towarów i usług powstał obowiązek podatkowy. Z uwagi na powyższe, Sąd nie stwierdził w niniejszej sprawie wystąpienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności.

Podkreślenia wymaga, że jeśli chodzi o pierwszy z zarzuconych oskarżonemu czynów, to co prawda pierwsze postanowienie o przedstawieniu zarzutów obejmowało okres jedynie do 25.11.2005 r. i gdyby w takim kształcie zarzut ten się ostał – to karalność zachowania nim objętego przedawniłaby się z końcem 2010 r. Jednakże zgromadzony przez oskarżyciela materiał dowodowy pozwolił na zmianę zarzutu i objęcie nim także zachowania z grudnia 2005 r., co skutkowało zmianą okresu czynu i przedłużeniem go do 25.01.2006 r., a tym samym – przedłużeniem karalności czynu do końca 2011 r. Ujęcie zachowań objętych pierwszym z zarzuconych oskarżonemu czynów w ramy czynu ciągłego (6 § 2 kks), skutkuje jak już wskazano koniecznością przyjęcia, że czasem popełnienia tego czynu jest czas ostatniego zachowania, a zatem 20.02.2006 r. Jednocześnie powyższe uniemożliwia przyjęcie, że z końcem 2010 r. doszło do przedawnienia karalności zachowań objętych omawianym zarzutem – w jego pierwotnym kształcie. Zachowania te bowiem muszą być rozpatrywane jako jeden czyn ciągły, który popełniony został w dniu 20.02.2006 r.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się tak na materiale dowodowym o charakterze osobowym, w postaci zeznań świadków T. J. (1), M. S., T. G., W. G. oraz S. R., jak i o charakterze nieosobowym w formie dokumentacji zgromadzonej w niniejszej sprawie oraz w sprawach 2 Ds 1222/09, prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową (...) oraz (...), prowadzonej przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w O..

Istotne znaczenie w sprawie miały zeznania T. J. (1), który wskazał, że nie wystawiał faktur na rzecz firmy oskarżonego, oraz że w czasie wykonywania prac objętych kwestionowanymi fakturami świadczył pracę na rzecz oskarżonego. Z jego zeznań, potwierdzonych w tym zakresie zeznaniami M. S., T. G. oraz W. G. wynikało, że w roku 2005 T. J. (3) zajmował się szeroko rozumianymi czynnościami organizacyjnymi przy pracach wykonywanych przez firmę oskarżonego. T. J. (1) zaprzeczył twierdzeniom, jakoby wykonywał pracę dla oskarżonego jako podwykonawca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą (...). Za wiarygodnością przedstawianej przez niego wersji przemawiają zeznania pracowników, którzy wykonywali dla J. W. (1) prace na budowach, co do których wystawiono faktury przez przedsiębiorstwo (...). Świadek M. S. zeznał, że na budowach byli tylko pracownicy pana W. i nie widział żadnych podwykonawców (k. 209v, 41v akt. (...)), według T. G. T. J. (3) zachowywał się jak pracownik pana W. i wykonywał jego polecenia, przekazując także polecenia innym pracownikom, odnośnie do wykonywanych prac

(k. 45 akt UKS), również W. G. zaznaczył, że według niego T. J. (1) zachowywał się jak pracownik pana W. - wykonywał jego polecenia, dostawał wynagrodzenie w formie tygodniówek i uzgadniał z oskarżonym stawki godzinowe dla pracowników. Ponadto W. G. zauważył, że T. J. (1) pracował razem ze wszystkimi po 10 godzin dziennie i że nie miałby kiedy prowadzić firmy (k. 48v-47 akt (...)).

W odniesieniu do kwestii sporządzenia i wystawienia faktur VAT dokumentujących wykonywanie prac dla firmy (...), to prawdziwość twierdzeń świadka T. J. (1) potwierdzają wyniki opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, sporządzonej na potrzeby sprawy o fałszerstwo dokumentów, prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w O. pod sygn. akt 2 Ds 1222/13. Również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia jej wniosków, uznając za rzetelną i przydatną dla niniejszego postępowania, zauważając przy tym, że prawidłowości oraz logiczności wniosków biegłego nie zakwestionowała żadna ze stron.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody osobowe zebrane w sprawie, za wyjątkiem zeznań świadka M. Ż. (1), co do okoliczności wykluczenia z przetargu na remont szkoły jego firmy. W szczególności przydatne okazały się zeznania świadków T. G., W. G. i M. S. - świadkowie ci jako pracownicy firmy oskarżonego dysponowali podobną wiedzą o zdarzeniu, ich zeznania są zbieżne, ale nie identyczne, co wyklucza możliwość ich uzgodnienia. Z kolei zeznania S. R., pracownika Zakładu (...) w O., potwierdzają, że na budowach prowadzonych przez firmę oskarżonego T. J. (1) pełnił funkcję kierownika, działając w imieniu firmy (...). Wszyscy wskazani wyżej świadkowie to osoby obce zarówno dla oskarżonego, jak i świadka T. J. (1), nie mające żadnego interesu, aby kłamać. Nie ujawniły się też żadne przesłanki, które mogłyby wskazywać na możliwość konfabulacji przez któregokolwiek z nich.

Sąd oparł ustalenia faktyczne w sprawie na pozostałych dowodach nieosobowych, w postaci wskazanej wyżej dokumentacji. Autentyczność żadnego ze wskazanych dokumentów oraz zawartych w nich treści nie budzi wątpliwości Sądu, nie była też kwestionowana przez żadną ze stron.

Niczego istotnego dla wyjaśnienia okoliczności sprawy nie wniosły zeznania świadków D. F., C. A., R. D., J. O., K. G. i J. W. (3). Nie znajdując podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, należy zauważyć, że świadkowie ci nie dysponowali wiedzą o zdarzeniu, która mogłaby być pomocna dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Odnosnie do zeznań M. Ż. (1), w których zaprzecza, że prowadził rozmowę z T. J. (1) po wykluczeniu jego firmy z przetargu oraz gdy sugeruje, że to T. J. (1) musiał osobiście złożyć zawiadomienie do Urzędu Miasta w O. o zaległościach firmy (...), gdyż jako jedna z nielicznych osób posiadał wiedzę na ten temat, nie są potwierdzone jakimikolwiek innymi dowodami, a przy tym pośrednio kłócą się z ustaloną przez Sąd okolicznością, że T. J. (1) nie podpisywał faktur dokumentujących wykonywanie prac dla oskarżonego, co uzasadnia przypuszczenie, że protest po rozstrzygnięciu przetargu nie został złożony przez niego. Należy przy tym widzieć, że kwestia rozstrzygnięcia powyższej kwestii nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu czyny, a świadek M. Ż. (1) w rzeczywistości nie posiada wiadomości istotnych dla przedmiotu niniejszej sprawy. Okoliczność, że w ocenie świadka M. Ż. (1) T. J. (1) "ma skłonności do kręcenia, konfabulacji" (k. 236v) nie ma w istocie znaczenia, gdyż kwestia prawdomówności świadka T. J. (1) w relacjach z M. Ż. (2) nie może automatycznie kwestionować wiarygodności zeznań T. J. (1) co do kwestii istotnych dla niniejszego procesu, w szczególności w sytuacji, gdy zeznania T. J. (1) potwierdzone są innymi dowodami osobowymi i nieosobowymi.

Reasumując, stwierdzić należy, iż w oparciu na uznanym za wiarygodny materiale dowodowym zasadnie przypisano oskarżonemu J. W. (1) popełnienie przestępstw opisanych w art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz 56 § 2 kks.

Podlega bowiem odpowiedzialności z art. 56 § 2 kks podatnik, który składając deklarację podaje nieprawdę, przez co naraża podatek na uszczuplenie, gdy kwota tego narażenia jest małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 kks.

Odnosnie do pierwszego z zarzuconych czynów, bez wątpienia J. W. (4) kilkakrotnie przedkładał deklaracje VAT 7 dla podatku od towarów i usług, w których zawarł kwestionowane faktury VAT o wartości netto 312 750 złotych, co skutkowało obniżeniem podatku należnego o 22% stawkę podatku VAT od wskazanej kwoty - o 68 805 złotych. Z

zebranych i przeprowadzonych dowodów jasno wynika, że przedmiotowe faktury poświadczają nieprawdę, jakoby firma (...) wykonywała usługi budowlane na rzecz przedsiębiorstwa (...) - Budowlany. W tym miejscu warto wskazać na treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie SK 13/05, w którym zaznaczono, że Podatnik powinien w deklaracji czy oświadczeniu składanym do właściwego organu, w oparciu o rzeczywisty stan faktyczny, podawać właściwie wyinterpretowane fakty z uwzględnieniem stosownej znajomości prawa w tym zakresie.

Kwota 68 805 złotych mieści się w granicach zakreślonych przez art. 53 § 14 kks, nie przekraczając dwustukrotnej wysokości minimalnego (a w zasadzie zważywszy na czas czynu i ówczesne brzmienie przepisu – najniższego miesięcznego) wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym w chwili popełnienia zarzucanych przestępstw, jednocześnie przewyższa zaś ustawowy próg rozgraniczający wykroczenia i przestępstwa skarbowe, który zgodnie z art. 53 § 3 kks wynosi pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę. Należało również przyjąć, że kilkukrotne przedłożenie przez oskarżonego w deklaracjach VAT nieprawdziwych informacji skutkujących narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnej dokonane było w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu - każdorazowo nie przekraczających 6 miesięcy, przez co wypełniało dyspozycję czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks.

Trzeba przy tym widzieć, że karalne jest samo narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku; dla bytu tego przestępstwa nie jest wymagane zaś nastąpienie faktycznego uszczuplenia należności podatkowych, które nie stanowi ustawowego znamienia czynu (W. K., B. K., kom. do art. 56 kks, teza 23, Lex Polonica)

Również okoliczności związane z podmiotem przestępstwa oraz jego stroną podmiotową nie budzą wątpliwości. Przestępstwo z art. 56 § 2 kks jest przestępstwem indywidualnym właściwym, które może zostać popełnione jedynie przez osobę posiadającą status podatnika. Zgodnie z art. 53 § 30 kks w zw. z art. 7 § 1 ordynacji podatkowej i art. 15 § 1 ustawy o podatku od towarów i usług w okolicznościach niniejszej sprawy oskarżony J. W. (1) był podatnikiem podatku od towarów i usług. Całokształt okoliczności sprawy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, mając świadomość co do nierzetelności przedkładanych przez siebie faktur, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bezprawnie obniżając należność podatkową. Oskarżony musiał mieć świadomość, że T. J. (1) był jego pracownikiem, a nie świadczył jako podwykonawca usług budowlanych na rzecz jego firmy. T. J. (1) nie dysponował własnym zespołem pracowników, zaś takie cechy jak podporządkowanie pracodawcy, wykonywanie pracy w określonych godzinach czy wypłacanie wynagrodzenia w formie cotygodniowej, nie związanej w ogóle z wystawianymi rzekomo przez T. J. (1) fakturami, pozwalają na przyjęcie wskazanej postaci zamiaru w działaniu oskarżonego.

Analogiczne rozważania należało poczynić co do drugiego z zarzuconych oskarżonemu czynów. Jego zachowanie, polegające na przedłożeniu w dniu 28 kwietnia 2006 roku zeznania PIT - 36L, w którym zaliczył do kosztów uzyskania przychodu kwotę 312 750 złotych na podstawie kwestionowanych faktur VAT, dokumentujących zakup usług budowlanych od przedsiębiorstwa (...) w O., narażając na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych o kwotę 59 442 zł, stanowiącą 19% z kwoty ujętej we wskazanych fakturach, wypełniało znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks.

Nadmienić jedynie należy, że w odniesieniu do wymienionego wyżej przestępstwa status podatnika wynika z art. 3 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Sąd zmienił przy tym opis czynu z pkt. I części wstępnej wyroku, ustalając, że oskarżony dopuścił się go od dnia 25 kwietnia 2005 roku, co jednoznacznie wynika z deklaracji VAT 7 za miesiąc marzec 2005 (k. 35 akt (...)), zaś faktura VAT o nr (...) została wystawiona w dniu 10 czerwca 2005 roku (k. 350 akt (...)).

W ocenie Sądu oskarżonemu należy przypisać winę w popełnieniu zarzucanego czynu. J. W. (1) ze względu na wiek jest zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był on niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał więc

oskarżony obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzut.

Kierując się dyrektywami określonymi w art. 12 § 2 kks Sąd orzekając w granicach przewidzianych przez ustawę wymierzył oskarżonemu kary: za pierwszy z zarzuconych przestępstw 200 stawek dziennych grzywny, zaś za drugi na karę 150 stawek dziennych, co do obu przestępstw ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych. Sąd baczyl przy tym, by dolegliwość tej kary nie przekraczała stopnia winy i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, a jednocześnie by spełnione zostały cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, jak również by spełnione zostały potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Dokonując analizy popełnionych przestępstw skarbowych w odniesieniu do poszczególnych wytycznych wymiaru kary, Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się czynu przy wysokim stopniu zawinienia, na potrzeby niniejszej sprawy przyjmując skalę: nieznaczny, średni, znaczny, wysoki, bardzo wysoki. Oskarżony w chwili czynu był osobą dojrzałą, w pełni świadomą podejmowanych przez siebie działań. Popelnienia przestępstwa dopuścił się w formie jednosprawstwa, będąc w pełni odpowiedzialnym za całokształt przestępstwa. Nie ujawniły się przy tym okoliczności, które wskazywałyby na trudną sytuację finansową oskarżonego, która mogłaby ograniczać winę w popelnieniu czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd dokonał jednocześnie oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i w tym zakresie kierował się wskazaniem określonymi w art. 53 § 7 kks.

Sposób i okoliczności popelnienia czynu należy uznać za okoliczność zwiększającą stopień społecznej szkodliwości pierwszego z zarzuconych czynów, z uwagi na popelnienie go w formie czynu ciągłego, poprzez kilka zachowań.

Co do drugiego z zarzuconych przestępstw skarbowych, to powyższe okoliczności są dla oceny stopnia społecznej szkodliwości irrelewantne, gdyż zachowanie sprawcy nie odbiegało od standardowo podejmowanych przez sprawców działań przy popelnianiu podobnych przestępstw. Podobnie ocenić należy wysokość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, która mieściła się nieznacznie bliżej ustawowego progu rozgraniczającego przestępstwo od wykroczenia niż górnej granicy przestępstwa z art. 56 § 2 kk.

W końcu postać zamiaru i motywację sprawcy uznać należy za okoliczność zwiększającą stopień społecznej szkodliwości, ze względu na fakt popelnienia przestępstwa w zamiarze bezpośrednim, działając przy tym w celu zmniejszenia zobowiązania publicznoprawnego, a w konsekwencji uzyskania korzyści majątkowej poprzez zmniejszenie swoich pasywów.

Biorąc pod uwagę całokształt dyrektyw składających się na stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd w stosunku do obu zarzuconych przestępstw skarbowych określił ją jako średnią, na potrzeby niniejszej sprawy przyjmując skalę: nieznaczny, średni, znaczny, wysoki, bardzo wysoki. Niewielka różnica w wymiarze kary za poszczególne przestępstwa wynika ze wskazanej wyżej okoliczności, że popelnienia pierwszego z zarzuconych przestępstw skarbowych oskarżony dopuścił się w formie czynu ciągłego.

Jednocześnie jako okoliczność obciążającą w kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd uznał fakt uprzedniej karalności za przestępstwa karnoskarbowe i przeciwko wiarygodności dokumentów.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że co do obu zarzuconych przestępstw karnoskarbowych adekwatnym będzie wymiarzenie kary grzywny w wysokości pomiędzy 1/4 a 1/3 górnej granicy ustawowego zagrożenia za zarzucone przestępstwo.

Jednocześnie na podstawie art. 85 kk, 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks i art. 39 § 1 kks Sąd w miejsce orzeczonych kar jednostkowych orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 250 stawek, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 60 złotych. Sąd, mając na uwadze związek podmiotowo-przedmiotowy między wskazanymi przestępstwami wymiar kary łącznej oparł na zasadzie asperacji w wymiarze zbliżonym do absorpcji. Ustalając wysokość stawki dziennej

Sąd zgodnie z treścią art. 23 § 3 kks wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Zauważając, że sprawca aktualnie pozostaje bezrobotny, nie należało tracić z pola widzenia faktu, iż jest osobą zaradną życiowo, która przez wiele lat funkcjonowała na rynku budowlanym, w wieku wskazującym na pełnię sprawności fizycznej i możliwości podjęcia zarobkowania, a ponadto sam fakt, że z majątku oskarżonego o wartości 1,5 miliona złotych prowadzone są egzekucje komornicze, nie uzasadnia twierdzenia, że wymieniony majątek nie ma w rzeczywistości żadnej wartości. W konsekwencji wysokość stawki dziennej ustalono w wartości zbliżonej do minimalnego progu z art. 23 § 3 kks.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądzając od oskarżonego koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 1500 zł, obliczoną na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, z uwagi na fakt, że oskarżony dysponuje możliwościami zarobkowymi, co uzasadniono powyżej, rozważając kwestię wysokości orzeczonej stawki dziennej.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.